

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

El retorn de l'excés de percepció als socis de les Cooperatives no és una distribució de dividend, sinó que és una operació molt diferent i més moral, ja que no fa altre cosa que tornar als seus adherits allò que han pagat de més.

Les reunions del VIe Congrés, de la Federació de Cooperatives de Catalunya, han estat ajornades per els dies 29, 30 i 31 del proper mes de juliol

Una consigna: FUSIO!

Aviat farà dos anys que les cooperatives barcelonines varen fer una fusió de gran envergadura, de la que voluntàriament en varen quedar al marge cinc cooperatives. Si va assolir eficàcia o no, en tenim la prova en el volum de l'actual Unió de Cooperadors de Barcelona, producte d'aquella fusió. Ara, no obstant, en el curs d'aquests dos anys, ha esdevingut un fet excepcional, ja que s'han vingut formant cooperatives i més cooperatives fins el número de 110, les quals, juntes amb aquelles cinc cooperatives antigues i la Unió de Cooperadors de Barcelona, reuneixen prop de la quarta part d'un milió d'associats.

Aquest número considerable d'associats que compten les cooperatives de consum barcelonines no compta pel nostre propòsit, el que sí compta són la gran quantitat de cooperatives existents, després d'haver-se pres l'acord en l'últim Congrés de Cooperatives de Catalunya, de que en cada localitat hi hagi una sola cooperativa. Creiem nosaltres que recolzats amb aquell acord es té d'intentar quelcom seriós pel seu compliment, emprant tots aquells mitjans de persuasió que precisin fins a fer viable el plantejament de fusionar en una sola les cooperatives de les localitats on n'existeixi més d'una.

Si ens entenguéssim en fer una disquisició del moviment cooperatiu barceloní, hi trobaríem prou argumentació per acomodar els dirigents de la nostra organització comarcal i de Catalunya, perquè comprenguessin sense pèrdua de temps aquella aproximació que parlàvem, perquè l'exemple de la Ciutat és sempre aconsellable i encara que no ho sembli és imitat i transcendeix a les altres localitats. I si volem situar-nos de cara a les grans realitzacions econòmiques, encara hi trobarem més argumentació.

Pel contacte que d'uns mesos a aquesta part hem tingut amb dirigents de moltes d'aquestes cooperatives de la nova promoció n'hem deduït la doble conseqüència de que si bé els hem trobat ben disposats per aquell acostament que propugnem i de complir els acords de l'organització, en canvi hem observat que una bona part de la massa cooperatista barcelonina és bastant refractària per la nostra organització, perquè dissortadament la coneix molt superficialment i que potser és un dels motius del perquè s'han creat tantes cooperatives.

A orientar la massa es tenen d'encaminar tots els esforços si volem aconseguir que les cooperatives de la Ciutat formin un sol cos. Des de la pròpia Junta Directiva d'una cooperativa fins els dirigents de la Federació Comarcal del Barcelonès i de la Federació de Cooperatives de Catalunya, els incumbeix la responsabilitat de la seva orientació. La massa és dúctil quan té bona direcció i la nostra massa ben dirigida pot aconseguir grans realitzacions. La massa en aquests moments té dipositat un marge il·limitat de confiança als dirigents de moltes cooperatives, pels moments especialíssims que estem travessant en matèria de proveïment i de la mateixa manera la dipositarà si se l'orientés per una nova fusió de gran envergadura entre totes les cooperatives existents a la ciutat.

Els moments de difícils solucions per fusionar les cooperatives, ja van ésser superats quan

es va formar la Unió de Cooperatives de Barcelona, amb la condensació de tots els interessos col·lectius, aconseguits per les antigues cooperatives, que varen passar a integrar-le, en el curs de 10 anys d'actuació. Avui no hi ha cap obstacle que es pugui oposar a una altra fusió, perquè els interessos col·lectius de les cooperatives de la nova promoció són quasi idèntics, excepte l'aspecte econòmic de resultats que fa referència al repartiment de beneficis, i encara ben analitzat veuríem que tampoc no és cap obstacle.

L'època heroica de les cooperatives individualistes ja ha passat a la història. Avui es té d'escollir entre la cooperativa mixta o col·lectiva, i si bé entre un i altre sistema existeix una mínima diferència per la regularització que dona la Llei a la primera, els temps que estem travessant, aconsellen el tipus col·lectiu.

Precisament, en la forma que la majoria de les cooperatives destinen el seu excés de percepció hi trobem la clau de tota solució fusionalista. Totes tenen les seves preferències per al foment de les obres socials i amb aquesta finalitat dintre de la cooperació barcelonina hi ha quelcom imponent i seriós perquè ja porta l'experiència i la consistència de la seva pràctica. Ahir les obres socials eren l'obstacle fonamental que entorpia tot intent de fusió, i les cooperatives de la nova promoció tot just han iniciat els seus fons col·lectius i algunes encara no han capít les obres socials que impulsaran.

Voldríem ara recercar altres punts que poguessin entorpir una fusió en aquests moments i no encertem a capir-los, però fem-nos algunes interrogacions:

¿Es que les noves cooperatives ja han arribat a crear interessos?

¿Es que hi ha el propòsit de dividir les cooperatives en classes?

¿Es que encara manca assajar un sistema orgànic per una gran cooperativa?

¿Es que encara no ha estat capít el tipus ideal de sucursal?

¿Es que no tenim encara prou experiència cooperatista?

¿Es que la cooperativa només té de distribuir articles de menjar?

¿Es que estem empenyats a no renovar els procediments comercials?

¿Es que ja comptem amb fàbriques de tota mena?

¿I és que s'ignora el que vol dir i és la Cooperació?

No hi cap cooperatista que no pugui contestar-se totes aquestes interrogacions. La ignorància, els interessos o les intencions d'alguns no tenen de perjudicar als altres i convertir-se en detriment dels ideals cooperatistes. Es hora d'obrar i fer-nos dignes del moment per salvar el futur de la cooperació barcelonina.

Comenci la tasca qui pot i ha de fer-la. Cal preparar un ambient fusionista de cara al pròxim Congrés de la nostra organització a Catalunya, el qual suposem refermarà un vegada més la seva consigna de que en cada localitat hi hagi només una sola cooperativa.

EVARIST SALAT

LA CULTURA

L'expressió cultura ha esdevingut un tòpic emprat vulgarment i amb tanta profusió, que la munió de «triquitragues» que pullulen per pobles i ciutats ha suplantat amb ell i amb infinit avantatge, l'«erzètera» que posaren en boca del seu grotesc personatge els germans Quintero, en la xistosa obreta de la qual són autors, el títol de la qual és «La Buena Sombra».

I posats a emprar cites teatrals, elegirem que, possiblement, el nostre Frederic Soler (Pitarra), si hagués de crear avui aquell barba de «Les Joies de la Rosera», que tot ha acabat amb

la sentència: «el principal és ésser honrat», canviaria el «tritoneño» i resultaria que el principal és la cultura.

Però, què és o què hem d'entendre per cultura?

Qui treballa la terra, fa cultura; cultiva, crea amb el propi esforç la possibilitat reproductiva. Qui es dedica a l'ensenyament de qualsevol disciplina fa o crea cultura. Qui es lliura a la meditació o a l'estudi per a perfeccionar els coneixements propis o per a nodrir de noves premisses els talents humans, fa cultura. Adornem així mateix amb l'adjectiu cult, o persona culta, a qui per la seva erudició o pels seus coneixements generals domina les disciplines de l'intel·lecte.

L'eufòria del mot ha amplificat desmesuradament l'àmbit de la seva accepció, i han arribat a classificar fins les nacions, en cultes, menys cultes i gens cultes.

Fa anys s'havia posat de moda entre nosaltres la necessitat d'«europeitzar-nos». L'expressió significava que considerant-nos una nació «gens culta», calia que ens culturitzéssim.

I aquí ens teniu, avui, amb l'eufòria d'una «europeització» cultural que us brolla per tots els porus!

Sofrim l'aviació, moderníssima expressió del progrés material, i experimentem amb un sentit cultural que fins ara els seus efectes, i ens és dable constatar, en camp propi, la diferència que separa la nació culta d'una de menys culta, amb relació a la gens culta.

La darrera, a la qual els «europeos» europeïtzen a sang i a foc resisteix desesperadament, tossudament, la benaurança de l'augment de salari que maldaven per atorgar-li, i persistia en la rebequeria de distingir-se per la riquesa de ressentiment que la caracteritzava.

Sofria amb indiferència i menyspreu la manca de puntuació que els professors espontanis li adjudicaven, en examinar-la a desgrat seu com «ente» cultural. A l'afany de procurar-li un creixement enefàtic, hi oposava la seva gran viscerà: el cor!

I observem com en les tràgiques hores que s'escorren dels nostres dies, a la cultura guerrera, metòdica, d'organització, de recursos materials, química, llibresca, freda, negació espiritual, materialista, sense ànima, hi osem el sentiment, el coratge, fill del cor, l'esperit etern de la nació i de la raça; el concepte propi, nacional, racional, de la cultura.

M'ha dictat les divagacions que precedeixen, haver llegit, no sé on, que cal que fem cultura cooperatista. No, companys, més «cultura» a l'ús, no! Sentiment, amplitud d'esperit, senzilla i bondat. Amb aquests materials ha estat creada la formosa butada cooperatista que honora la nostra Catalunya.

Si comencéssim «a fer cultura», malgrat s'anomenés cooperatista, m'enviaria la sensació d'oïr el xiular de les sirenes, i qui sap!, possiblement acabariem instal·lant el taulell i les balances amb les estanteries sota les voltes d'un refugi.

IOAQUIM TERMES VILAPLANA

La Jornada Cooperativa Internacional

LA FEDERACION NACIONAL
A TODOS LOS COOPERADORES

Como en los quince años anteriores, desde que fué instituida esta Fiesta internacional de la Cooperación, los Movimientos cooperativos de todos los países, que no han sido aún alcanzados por las fuerzas brutales desencadenadas, celebrarán dicha Fiesta, que tiene como principal valor el de ser una expresión de la solidaridad humana.

También la ha venido celebrando con anterioridad a la actual guerra de independencia el Movimiento Cooperativo español. En el presente las circunstancias no permiten el que la celebremos como hubiera sido nuestro deseo, pero no queremos que pase la fecha del 2 de julio —día en que corresponde el celebrarla este año— desapercibida. También debe ser celebrado por nosotros, pero a la manera que corresponde a españoles dedicados con todo ardor a la defensa de su patria.

Cuántas palabras se pudieran decir, están ya dichas. Estamos en los momentos de las obras y de acuerdo con este concepto, los cooperadores españoles todos dedicarán dicho día al trabajo que cada cual tenga asignado, agregando a la fe que cotidianamente deben poner en la realización de su faena un doble afán, que les renueve su fe en el trabajo, pensando que si éste es siempre noble, en los actuales momentos lo es doblemente, porque además de las virtudes que de ordinario lleva dentro de sí, el nuestro de ahora lleva el fin de coadyuvar al triunfo de esta nuestra España contra todas las furias infernales desencadenadas sobre ella.

Cooperadores españoles: Que la celebración de la «Jornada Cooperativa Internacional», el día 2 de julio, sea lo que desea vuestra Federación Nacional: un día de trabajo como los demás, pero agregando al esfuerzo la promesa de redoblarlo en los días sucesivos y la fe en la victoria final de nuestro pueblo admirable y admirado ya hoy por todo el mundo.

Barcelona, 19 de junio de 1938.
V.º V.º, el Presidente, Miguel Mestre.—Por la Comisión Ejecutiva: Regino González, Secretario.

SECCIO FEDERATIVA

ECOS DE LA SETMANA

El diumenge passat es va reunir el Consell General de la Federació per tal d'estudiar la resolució a prendre davant el cas de no haver pogut tenir, per causes diverses, entre les quals figuren, d'una manera especialíssima, les demores que en general s'han produït, per part de forces cooperatives, en enviar els balanços, totes les coses arranjades per celebrar el Congrés, en les dades primerament anunciades, i després d'un canvi d'impressions ben extens es va acordar traslladar la data de celebració del Congrés als dies 29, 30 i 31 de juliol proper.

Ha estat designat per a formar part com a Tècnic del Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries, en representació de la Confederació de Cooperatives, el nostre particular amic l'enginyer Joan Carulla i Amorós, al qual felicitem sincerament i desitgem molt d'èxit en la seva tasca.

Ja estan escollits els temes per al proper Congrés. En el proper número mirarem de donar cabuda a tot el material que tenim en cartera i que fa referència a la gran reunió, per tal que tothom es pugui fer càrrec de les tendències i aspiracions dels col·laboradors d'ACCIO COOPERATISTA.

Federació de Cooperatives de Catalunya

Acta de la reunió del Comitè Executiu, celebrada el dia 9 de juny del 1938

A les sis de la tarda comença la sessió, sota la presidència de Felip Barjau, amb assistència dels companys Pujol, Jiménez, Pané, per la C. C. C., i Verdura, per ACCIO COOPERATISTA, i el que sota signa.

Es llegida i aprovada l'acta anterior.

S'acorda proposar a la Confederació de Cooperatives de Catalunya al company Joan Carulla Amorós, com a tècnic en el Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries, per representar el sudit organisme.

Es dona compte del despatx de tràmit:

Una lletra de la Federació de Cooperatives de Girona que esmenta una sanció imposada per Superioritat a la Cooperativa «La Bisbalenca», de La Bisbal. S'acorda esperar el resultat d'unes gestions aconsellades.

Un document tramès pel Ministeri de Treball, «Secció Cooperació», en caràcter d'informe sobre un impost de guerra sobre els beneficis de les cooperatives, informe que ha estat contestat adequadament.

Una adhesió al nostre Congrés de la Unió de Cooperatives de Suïssa.

Es fa la suggerència d'ajornar el Congrés d'aquesta Federació i s'acorda convocar una reunió de Consell General per al dia 19 del corrent per tal de parlar-ne en definitiva.

El Comitè s'assabenta dels tres temes que es proposaran al Consell per ésser presentats al Congrés, que són els següents: «Creació d'una Caixa de Crèdit Cooperatiu», «El moviment cooperatiu de Catalunya i la seva autonomia administrativa» i «Necessitat d'intensificar les Cooperatives de segon grau «Productes Coop».

El company Verdura fa unes suggerències sobre la tributació de les Cooperatives Escolars, que passa a informe per proposar-ho al Congrés.

Queden accepcades al si del nostre organisme les Cooperatives següents:

19 de juliol, Vallromanes.
De Consum, Mollet del Vallès.
19 de juliol, Montcada-Reixac.
Llibertat, Oleseta.
Funcionaris Públics, Tarragona.
Popular de Consum, Amposta.
De Consum, Segarra de Gaia.
La Ribera, Vinebre.
La Fraternal Bonastre, Bonastre.
Eempleats de l'Ajuntament de Reus.
Agrícola i Caixa de Crèdit, Salomó.
Federació de Cooperatives de l'Alt Penedès.
Sense més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió a dos quarts de vuit.

El Secretari, Celestí Ventura.

Acta de la reunió del Comitè Executiu celebrada el dia 19 de juny del 1938

A dos quarts de set de la tarda comença la sessió sota la presidència de Felip Barjau, amb assistència dels companys Jiménez, Pané, per la C. C. C., Verdura, per ACCIO COOPERATISTA, i el que sota signa. Excusan la seva presència per malaltia els companys Ventosa i Ventura.

Es llegida i aprovada l'acta anterior.

El Comitè, per mitjà del seu Comptable, es fa ressò de l'estat de comptes que ha d'ésser presentat al Consell General per a la seva aprovació o rectificació.

Assisteix a la reunió el company Joan Carulla Amorós, de la Federació de Cooperatives de Producció i Treball, que ha estat nomenat com a tècnic al Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries.

Es pren bona nota d'una carta rebuda de la U. C. N. E.

El company Arnal, que assisteix a la reunió per orientacions, dona compte des del punt de vista cooperatiu, de les normes que es segueixen dintre el Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries.

S'accepta al si del nostre organisme la Cooperativa de Consum del Sindicat Agrícola d'Aiguës de Toses del Llobregat.

El company Pané, de la C. C. C., demana si és possible una llista de les cooperatives que resten en territori lleial de les comarques lleidatanes, per tal d'epoder reclamar el racionament corresponent a les mateixes, llista que havia estat ja tramesa.

Sense cap més assumpte a tractar, es dona per acabada la reunió a les nou del vespre.

El Secretari accidental, Jaume Pujol.

Cooperativa Central de Compres

COTIZACIONS DE LA SETMANA

Patates, a pessetes 61'60 els 100 quilos.
Bacallà, a pessetes 445 els 100 quilos.
Aregades gegants, a pessetes 60'80 les 100.
Sardines salades, de pessetes 50'80 a 59'22 les 100.
Barats, a pessetes 422'30 el 1.000.
Vi, de pessetes 77'50 a 90 l'hectolitre.
Sal, a pessetes 30 els 100 quilos.
Caldo Texton, a pessetes 16'40 els 100 paquets.

Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries

El Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries que va quedar constituït per Decret del 23 de febrer passat, i domiciliat a Avinyuda del 14 d'Abril, 439, pra., 1.ª, té el gust de saludar molt afectuosament tots els Consells d'Empresa, Directives de Cooperatives i Comitès de Control, encoratjant-los en gran manera a complir el deure en les seves tasques en els llocs de responsabilitat que la classe treballadora en general els ha portat, fent-los la promesa que els companys que formen el Consell General treballaran i faran els esforços que calgui per a portar a cap (dins les possibilitats del moment que estem vivint) la tasca de planificació de les Indústries Agrícoles i Alimentàries, d'acord amb les normes que té establertes, i les que pugui establir el Govern de la Generalitat; i procurarà intentar noves riqueses que beneficiïn la nostra terra i al poble en general.

A la vegada fa avinent a tots els Consells d'Empresa, Comitès de Control i als interventors de la Generalitat a les Empreses Collectivitzades, l'obligació que tenen d'enviar assíduament les actes de les seves reunions, informes sobre la marxa de la Indústria i el balanç.

Aquest Consell General de les Indústries Agrícoles i Alimentàries, està disposat a complir el seu deure, i demana que el compleixin els altres.

Pel Comitè Executiu
Joaquim Duch i Queralt

Saludo a los cooperadores franceses por los representantes de la Federación Nacional Española

Cooperadores:

A pesar de todos los augurios que presagiaban el «Finis Hispaniae» y por consecuencia el fin del movimiento cooperativo español, he aquí que nosotros, la representación de los cooperadores españoles, estamos una vez más aquí para traer nuestro saludo a la Cooperación francesa en su más alta representación.

Debemos expresar la satisfacción con que miramos vuestros grandes progresos. Hemos visto con íntima alegría cómo vuestro Almacén al Por Mayor ha sobrepasado ya el millar de millones en su cifra de operaciones, porque no obstante los días de febril intensidad que nosotros pasamos para hacer frente a la cantidad de problemas que constantemente se nos presentan para orientar la gran corriente de opinión que actualmente existe en nuestro país por la Cooperación; para acomodar las necesidades de avituallamiento del gran número de Cooperadores que han venido a nuestras filas en circunstancias tan difíciles, porque ellas no se caracterizan por la abundancia y para realizar con fidelidad y entusiasmo las tareas de distribución a la población que nuestro Gobierno nos ha confiado, nos quedan aún algunos minutos para dedicarlos a la marcha de los Movimientos cooperativos nacionales que forman parte con nosotros de la Alianza Cooperativa Internacional.

Nosotros deseamos, queridos cooperadores franceses, que los progresos registrados por vosotros, desde vuestro Congreso de París hasta el que celebráis en estos momentos en Aviñón, sean aumentados más y más porque esto os producirá la doble satisfacción de ver, como cooperadores, el engrandecimiento de vuestro Movimiento cooperativo, y como franceses, los beneficios que con vuestra labor rendís a vuestro país. Ello será para nosotros, también, una gran satisfacción y tenemos la esperanza de que, a pesar de todo, continuaremos tratando de todo lo que os deseamos y que en vuestro próximo Congreso vendremos, mediante nuestra representación, a felicitaros como lo hacemos hoy.

La Cooperación española desea hoy rendir a su España bien amada, sus mejores servicios y vosotros, que tenéis, entre otras virtudes, la de vuestro gran patriotismo que ha caracterizado siempre a la nación francesa, podéis comprender lo legítimo de nuestro sentimiento patriótico. Hemos informado ya al Movimiento cooperativo internacional de nuestra posición en esta guerra que nos ha sido impuesta a pesar de nuestros deseos de paz. Pero nosotros hemos tenido necesidad, de la misma manera que la República que había consignado en el texto de su Ley fundamental su renuncia formal a la guerra como instrumento de su política internacional de llamar a las armas para defendernos, porque nosotros, como cooperadores, como españoles y como hombres, no podemos resignarnos a la destrucción de la independencia, de las libertades españolas y de la democracia y como consecuencia fatal a la del Movimiento cooperativo, porque hay en el mundo, y diciendo esto no creemos que hemos hecho un descubrimiento, un enemigo de los principios fundamentales que en Francia habéis sabido simbolizar con las tres palabras de «Libertad, Igualdad, Fraternidad», enemigo que al destruir estos principios acaba igualmente con la Cooperación.

Excusadnos, queridos cooperadores, por hablaros de esto, ya que no es suficiente el tener deseos pacifistas para que la paz sea realizada, al igual que no es suficiente mantener una neutralidad política, frente al nuevo huracán desencadenado sobre el mundo. Los Movimientos cooperativos italianos y alemanes eran neutros y ya hemos visto cómo han sido aplastados. Recientemente tenemos el hecho del Movimiento

cooperativo austriaco. ¿Qué podremos responder a los que nos pregunten que es de nuestros amigos austriacos como cooperadores libres y fieles a nuestros principios? El Movimiento español encierra también el principio de la Cooperación internacional de neutralidad y la encierra también, porque en nuestras líneas, hay sitio para todos, desde los anarquistas hasta los católicos, y a pesar de ello nuestras Sociedades cooperativas han sido destruidas con rabia; porque nosotros podemos presentar casos en que el saqueo y la destrucción han sido tan completos que después de ellos, no ha quedado en nuestras Sociedades ni las anaquelarias, en aquellos lugares en que nuestros camaradas han tenido la desgracia de ver llegar a los nuevos bárbaros. Y en estas Sociedades, antes de todo esto, reinaba la alegría, la fraternidad y grandes esperanzas para el porvenir. Creemos que se podrá pedir a los cooperadores no solamente españoles, sino de todo el mundo, el continuar manteniendo los mismos principios de fraternidad hacia todos los hombres de la tierra, pero creemos también que será muy difícil el que pueda sernos exigido que estrechemos las manos que están teñidas con la sangre de nuestros camaradas, sobre todo cuando la causa de su asesinato sea la de ser cooperador.

He aquí, pues, cual es nuestra posición. Ella es clara. De un lado un Gobierno y sus Corporaciones constitucionales que favorecen y estimulan el Movimiento cooperativo, llegando, incluso, a darle, sin atacar lo más mínimo su independencia, facultades oficiales. Todo esto permitirá en un porvenir próximo el desenvolvimiento de nuestro Movimiento hasta llegar a hacer del Movimiento cooperativo español una de las piezas esenciales de la futura economía de nuestro país. De otro lado, no hay más que destrucción y muerte. Estos son los dos panoramas entre los que hemos de elegir. En estas condiciones no creemos que la elección ofrezca la menor duda y creemos, por otra parte, que para los cooperadores de los otros países la alternativa no será indiferente, porque nosotros entendemos que la desgracia que nosotros soportamos hoy, será pasajera, pero sería definitiva si la República española fuese vencida, porque entonces la misma suerte cabría a los otros Movimientos cooperativos.

Por esto es por lo que nosotros soportamos todas las desgracias y las consecuencias desagradables que tiene para nosotros la lucha y no con resignación y como si se tratase de una fatalidad. Nosotros las aceptamos con plena conciencia de su terrible realidad y hasta con orgullo porque nosotros estamos persuadidos de que al defender la República Española, nosotros defendemos el Movimiento Cooperativo español y el del mundo entero.

No debemos acabar nuestro saludo sin expresar nuestro agradecimiento por todo lo que habéis hecho en nuestro favor y sobre todo por los niños españoles que habéis acogido. Cuando estos niños vuelvan a España nosotros no dejaremos de recordarles los sentimientos de gratitud de que son deudores a la Cooperación francesa.

No queremos, queridos cooperadores, diferir ni un solo minuto el término de nuestro saludo, porque vosotros tenéis vuestro trabajo y nosotros no estamos desocupados, como sabéis bien; vosotros tenéis la tarea de continuar trabajando por la prosperidad del Movimiento cooperativo francés y nosotros tenemos la de consolidar los progresos que hemos hecho y preparar la reconstrucción de todo lo que ha sido destruido por los facciosos; de proseguir hasta la victoria la lucha cruel que nos ha sido impuesta, porque sabemos bien que haciendo frente al fascismo de la manera que nosotros lo hacemos defendemos a la vez nuestras libertades y nuestra paz futura y las libertades y la paz de los otros.

COOPERADORES!

S'han fixat els dies 29, 30 i 31 per a la celebració del

VI° CONGRES

de les Cooperatives de Consum catalanes.

Els temes a tractar són els següents:

- 1.ª Creació d'una Caixa de Crèdit Cooperatiu.
 - 2.ª Necessitat d'intensificar la creació de Cooperatives de Segon Grau «Productes Coop», com a mitjà d'abaratiment del cost de la vida i pel bon èxit d'una economia col·lectiva.
 - 3.ª El moviment cooperatiu de Catalunya i llur autonomia administrativa. Les Directives de totes les entitats, junt amb la Memòria, rebran un follet amb els raonaments dels temes.
- Nosaltres els publicarem en el número proper per a què tots els cooperadors coneguin els fonaments, orientacions i finalitats que persegueixen i es capacitin bé de les matèries principals que van a discutir-se.

Corresponsals d'ACCIO COOPERATISTA

En l'Informe que presentem al Congrés demanem la creació del «Carnet de Corresponsal d'ACCIO COOPERATISTA».

Hem de tenir corresponsals a tot arreu si volem que el periòdic sigui un fidel i vibrant ressò del moviment.

Cooperadors i Cooperatives: envieu el nom del qui s'ofereixi o proposeu, cognoms, adreça i Cooperativa a què pertany, al Director, Pelai, 7, pral.

Remerciem la gentilesa de tots els que fins ara s'han ofert.

LA FESTA DEL LLIBRE

Encara que un xic tard, ja que la publicació d'un setmanari no permet parlar de molts assumptes alhora, no volem pas negligir, ni molt menys deixar passar per alt, l'anomenada diada del llibre. Nosaltres, els que professionalment tractem diàriament amb els llibres, ens plau sobremesura el que en un dia determinat, el llibre, el per molts oblidat, menyspreat i fins i tot arreconat, deixin llur menyspreu encara que sigui momentàniament, i es preocupin del mateix, la qual cosa no fan en la resta del tres-cents seixanta-quatre dies de l'any.

Quants i quants no són els ciutadans que no es recorden dels llibres ni de llur existència, abstrats en les seves preocupacions quotidianes i amb els seus petits problemes casolans i altres petites coses de mentalitat primària i de concepcions baixes de sostre, en la resolució de les quals esmercem totes les seves migrades llums del seu pobre i exhaurit intel·lecte, la qual cosa no els permet dedicar ni el més curt espai de temps a fruit dels goigs espirituals que a nosaltres ens comporta el poder-nos endinsar en tots els variats i múltiples problemes de la vida humana a través de les polifacètiques planes dels llibres, els nostres inseparables companys

Diàlogo oportuno y conveniente

Días pasados, hablando con un buen compañero y amigo, al cual procuraba alentar en su lucha por la Cooperación, me decía con el cándido acento de una ingenua suposición: ¿Es posible que usted crea que el curso de los acontecimientos cooperativos llevados a cabo por parte de los mismos cooperadores en nuestro país, responde a lo que debiera ser?

—¿Usted piensa que todo marcha bien y que cada cual ocupa su puesto?

—Claro está que no —le contesté con rapidez, expresando a continuación—: Eso es muy elástico y da lugar a diferentes apreciaciones. Añadiendo después: Una cosa es ensalzar y propagar el movimiento cooperatista en su más alta y pura significación ideológica y otra muy distinta el aprobar sin reservas las intenciones y conductas de los cooperadores responsables. Porque, aún contando desde luego con los efectos de desarticulación traídos por las circunstancias especiales que estamos atravesando en el orden general económico, indudablemente que serán muchos los que en el presente tal vez formularán observación a determinadas actuaciones.

Si esto sucede, representará la acción de un derecho intangible, fundamentado en la libre interpretación que, sin apartarse de los prudentes términos que impone nuestra buena democracia, corresponde a cada uno de los afiliados a las distintas cooperativas existentes.

Pero el ejercicio de esta misión corresponde precisamente a nuestras asambleas, pues no es compatible con la calidad de buen cooperador, el comentar desfavorablemente y fuera de lugar, las cosas inherentes a la vida colectiva, o censurar a sus dirigentes cuando éstos no lo pueden oír. Son, repito, las asambleas, en donde frente a frente, con valentía, debe decirse todo lo que se piensa o considera, llegando hasta las acusaciones concretas de lo que con razón se pueda demostrar, permitiendo siempre en estos casos la legítima defensa supeditada a nuestros procedimientos reglamentarios.

El hablar bien de la Cooperación y defenderla no es, ni mucho menos, estar de acuerdo con los rumbos promovidos por los mismos cooperadores en algunas ocasiones; no.

Los hombres todavía son esclavos de los errores y están ciegos por la pasión.

El Cooperatismo, en cambio, se concibe en su imagen expresiva y regeneradora por encima de las torpezas y miserias humanas, como viva y espiritual manifestación de lo que habría de ser la relación entre seres hermanos. Esto es: una relación cultivada por el respeto y la tolerancia, virtudes inquebrantables encaminadas hacia una verdadera fraternidad y sana justicia, exenta de toda mezquina ambición o egoísmo.

La discusión y exposición de pareceres por muy opuestos que sean, influidos con nobleza de ánimo y afán de superar las actividades sociales, no solamente son vicisitudes propias y adecuadas en la lucha progresiva de la vida, sino que también necesarias para evitar confusiones y esclarecer la situación de las épocas. Todo será trabajar por un mejoramiento social mientras no se vislumbren groseros intentos o posiciones ruines que oscurecen la belleza de todos los actos impulsados por sentimientos altruistas.

Dicho esto, el compañero a quien me refiero, sensiblemente contrariado al principio por su modo de ver y juzgar las cosas, se mostró comprensivo y voluntarioso, dándose por conforme y quedando dispuesto a continuar su provechosa labor de cooperador activo e inteligente.

Yo, sencillamente, sentí la satisfacción de haber cumplido con un deber.

FRANCISCO CAMPOS

de penes i alegries, que de tot això participem en emprendre la lectura d'algun llibre, d'entre els molts i molts que periòdicament cauen a les nostres mans. Vosaltres, amics llegidors, no heu experimentat mai una mena de beutat en trobar-vos enfront d'algun problema moral o psicològic, el qual en llur desenrotllament i desenllaç us és presentit com si una mena d'intuïció us menés a través de les planes del llibre fins a arribar a la resolució del problema debatut. Ah, amics meus! Per nosaltres, que en un gros percentatge de casos ens trobem identificats amb les directrius de l'autor, ens és força plaent el trobar-nos amb una coincidència de punts d'obrir amb el de l'autor del llibre, i més en poder constatar la identificació entre l'autor i nosaltres, en la concepció, desenrotllament i resolució del problema que enclogui la trama del llibre, i altres vegades la concordança entre l'ànima o canyamàs damunt del qual es basteix tota l'obra.

Nosaltres, que si mirem les diferents facetes de l'objecte llibre, n'hi trobarem quiscuna de negativa, perquè si bé és veritat que en tot llibre, per pobre que sigui de contingut ideològic, s'hi poden trobar passatges dignes d'atenció i d'estudi, pot donar-se, i es dona, el cas que més d'un llibre no mereixen altre tractament que aquell que donaren a alguns el capellà i el barber, que tant bellament descriu Cervantes en el seu immortal i sempre actual Quixot, honor d'intel·ligència espanyola.

Veritablement és una llàstima que en els temps que ens trobem el llibre no sigui considerat com a veritable article de primera necessitat, ja que és tan gran i tan alta la missió de la qual està encarregat de menar a terme el llibre, que difícilment en trobarem un altre, no tan sols que no la superi, sinó que ni de prop ni de lluny se li apropi. El llibre, diguin el que vulguin els seus detractors, que per desgràcia també en té, és, i no sols és, que ja és molt, sinó que ha de considerar-se com a article de primera necessitat, que per alguna cosa diem allò de què no sols de pa viu l'home. El dia tal vegada no llunyà en el qual tothom senti fretura per a gaudir de l'inefable goig de fruit unes hores de delectança amb la lectura d'un bon llibre, aleshores la nostra ciutadania esdevindrà conscient de llurs deures i obligacions en tots els problemes que porta aparellada la vida ciutadana i de relació entre les diferents concepcions ideològiques que es disputen les preferències dels nostres consensaments.

Sí, amics, propaguem la difusió del llibre en general, sense marcar preferències personals sobre tal o qual classe de literatura, no ens erigim en mentors del gust d'altri i procurem que el continuat comerç amb els llibres sigui la pedra de toc per a aquilatar i apreciar cadascú les seves preferències personals en article tant de primeríssima necessitat. Altrament, per alguna cosa diem que en qüestió de gustos no hi ha res escrit, el que vol dir, parlant clar i català, que cada u és lliure de decantar-se pel cantó que més li pagui, sense que tingui d'adaptar-se al gust aliè, sinó preservar en el que a ell personalment més li interessi o més li agradi per les raons que siguin, que per inversemblants que les mateixes se'ns presentin, sempre seran, quant menys, dignes del nostre respecte i de la nostra personal consideració, siguin aquestes o no compartides per nosaltres. A més, és tan difícil establir normes reguladores per a una acurada selecció dels llibres, que creiem verament preferible que se'n llegeixin molts, encara que entre ells puguin haver-n'hi de no gaire recomanables, a no ésser que per a voler limitar la lectura, als llibres reconegudament dilectes i perfectes, ens trobem que no sapiguem quins llibres escollir per a nosaltres personalment i recomanar als altres que es fin de la nostra opinió en matèria tan interessant com delicada. Creiem preferible dir: Llegiu força, i a còpia de llegir obtindreu coneixement i pràctica per a saber seleccionar les vostres personals lectures, sense necessitat de mentors ni preceptors aliens.

MANUEL CASALS

Per a netejar els recipients que hagin contingut oli

Es molt difícil netejar perfectament els tonells, flascons, ampelles i altres recipients de vidre que hagin contingut oli i altres grasses; però el procediment següent dona, sens dubte, excel·lents resultats:

Posar en els recipients que es desitgi netejar, una solució de permanganat de potassa. Tapis i remoure-los. Es forma així piròxid de manganes hidratat. Si s'addiciona aleshores un xic d'àcid clorhídric fort, el desprendiment del cloro que es produeix tot seguit, descompon les matèries orgàniques i permet el rentat per mitjà de l'aigua.

El mateix procediment pot ésser aplicat als flascons que hagin contingut matèries resinoses i essències.

A todos los cooperadores de Cataluña

¡Compañeros! A vosotros, que también tenéis la obligación de recomendar a vuestros compañeros de Junta de Sucursal, Junta de Sección, Comité Ejecutivo y Juntas Directivas, en notificarles que cómo puede ser que teniendo las Cooperativas de Primer Grado industrias Cooperatistas de Segundo Grado, tengáis que ir de un sitio a otro para poder adquirir artículos que muy bien se podrían adquirir dentro de vuestras Cooperativas. ¿Por qué motivo, compañeros, nos encontramos faltados de pastas para sopa, chocolate, jabón, carbón y aguas carbónicas, teniendo establecidas a costa de muchísimos sacrificios hechos por los cooperadores, en tiempos muy lejanos, y que hoy que podríamos demostrar lo que de sí se podría hacer por medio de la Cooperación, tengamos de vernos privados del alimento necesario para poder seguir la lucha que todos los españoles sostenemos contra los criminales aventureros extranjeros que han invadido nuestra Patria?

Podemos consentir, amigos, que si todos en conjunto y bien unidos, tal como siempre hemos estado, nos dirigiéramos al poder público en demanda de que nos respetaran los derechos de solidaridad internacional que tenemos establecidos entre todas las Cooperativas del mundo, y recomendar que nos sean entregadas materias primas para poderlas transformar en las mercaderías antes mencionadas, que tanta falta hace a todos los cooperatistas legalmente organizados e inscritos en las Federaciones de Cooperativas de España.

Tenemos la obligación, repito, de recomendar a todos nuestros compañeros, que ocupan cargos en distintos lugares de nuestra organización cooperatista, que dentro de la legalidad hagan todo lo imposible para que muy en breve quede resuelto el problema de paralización en que se encuentran las Cooperativas de Segundo Grado llamadas «Productos Coop», Cooperativas de Consumidores, porque si todos en conjunto pedimos a nuestros gobernantes que procuren darnos algunas facilidades para demostrar lo que es y representa la Cooperación, el pueblo se dará cuenta rápidamente de lo que por medio de la misma y de pequeños esfuerzos realizados a horas libres del trabajo puede hacer aún más provecho de la causa que con justicia defendemos todos los antifascistas.

Demostremos que por algo las Cooperativas

de Primer Grado crearon las Cooperativas de Segundo Grado, pues las crearon, repito, primeramente para mejorar la calidad de los artículos; segundo, para librarnos de la explotación del fabricante, y tercero, para demostrar que los cooperadores tenemos la suficiente capacidad en todos los años venimos demostrando en algunos lugares el desenvolvimiento industrial que durante tantos años nacionales e internacionales.

No se crearon nunca las Cooperativas de Segundo Grado para lucro de nadie ni para la explotación de los mismos que trabajan en las mencionadas industrias.

No, compañeros, no, las Cooperativas de Segundo Grado, están siempre al lado de los consumidores, y que por algo han demostrado en todo momento la verdad de nuestra organización, y pueden demostrar que nunca ni en ningún momento fueron creadas para especular con los consumidores, pues habéis de tener presente que «Productos Coop» no venden sus productos a nadie, sino que distribuye las mercancías para todas las Cooperativas de Primer Grado, siempre que éstas estén legalmente reconocidas por nuestro organismo oficial, que es la Federación de Cooperativas de Cataluña.

Esto quiere decir que sus productos fabricados nunca se pueden encontrar en parte alguna que no sea en una Cooperativa de Consumo; a ellas solamente se puede pedir, reclamar y al mismo tiempo exigir que sea mejorado si algunos defectos pudieran tener los artículos fabricados por «Productos Coop».

Así, pues, compañeros cooperadores, espero de vosotros recomendaréis a todos vuestros representantes dentro de la Cooperativa que por los medios posibles sean suministradas materias primas a las Cooperativas de Segundo Grado, para que ellas puedan trabajar, pues trabajando las mismas podremos tener todos los cooperadores lo que tanta falta nos hace.

Compañeros, a cumplir con vuestro deber y muy pronto tendremos la Cooperativa «Productos Coop» en plena marcha de producción.

JUAN BELIS

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

NOTUL·LES

Nosaltres, tot fent brometa, volem dir-ne quatre de fresques a tot aquell que se les mereixi, és a dir, a tot cristó, sigui blanc o sigui negre, sigui groc o sigui vermell, perquè dels que s'ho mereixen segurament n'hi ha de tots colors. I no sols de variats colors, sinó que també de tota classe o categoria moral: de bons i de dolents; i si em maregeu molt, us diré que fins n'hi ha de pessims. Com, així mateix, n'hi han de totes mides: d'alts i de baixos i fins alguns que no passen de mitjans. Però a nosaltres, tal com diuen els de Reus, no ens ve d'un tantó i ens atrevirem fins amb el més pintat que es presenti.

Parlem també quelcom de la diada del llibre. Perquè nosaltres, com tot embrutador de paper —llegeixi's allò que diuen els periodistes cursis, *embrorador de cuartillas*— som esclaus de la *tirana actualidad*, la qual cosa vol dir, dient-ho ben clar i català, que el tema del dia és parlar del llibre o dels llibres. Ja sabem que de llibres, com de tot lo del món, n'hi ha de bons i de dolents i de mig dolents, com n'hi ha de morals, d'amorals i d'immorals, dels que són dignes de lloa i dels que sols mereixen el més acat menyspreu, però, en general, creiem —ah!, i practiquem— la màxima de què fins en el llibre més dolent hi pot haver-hi quelcom d'aprofitable.

Tenim la satisfacció de fer constar que per fi tinguérem el goig de constatar que en la festa del llibre celebrada aquests dies hom ha pogut comprovar un notable avenç de la mateixa, en el sentit d'una progressiva maturitat i perfecció d'ella, ja que si bé hi ha havia menys parades, almenys havíem guanyat quelcom en el que atany a la mercaderia que servien a llurs compradors, ja que si no expenien articles de primera mà, cosa que per cert abundava, tampoc no succeïa que fossin de tercera o de quarta com altres anys.

Vaja, que en conjunt no podem pas queixar-nos del tot d'aital festa, i fem vots per a què l'any proper, a ésser possible, sigui superada.

No em puc pas queixar. En aquesta festa del llibre, i tal com jo desitjava, els cooperatistes també hi hem tingut el nostre, no per modest menys interessant, lloc de vendes. Ara que ens hauria complacut més que en lloc d'ésser les

Joventuts Cooperadores les patrocinadores de la nostra aportació a la dita festa, haguéssim estat els de més edat els que hi aportéssim la nostra cooperació activa i no passiva, com creiem que haurà succeït. Sembla que essent una festa consagrada a la intel·ligència la nostra intervenció directa era inexcusable, a fi de donar-hi un més acusat matís de conjunt entre les activitats de caire cultura dintre de la cooperació nostrada. No fos cas que algú ens prengué per panxistes enamorats pura i simplement de la matèria, deixant de cantó o negligint tot el que té relació amb l'esperit. Amics, no és convenient l'abstenció de la «vella guàrdia» de la cooperació, en les manifestacions de la Cultura.

Oh, el que són les coses! Heus ací que en una ciutat, el nom de la qual no fa la cosa, hi havia una Cooperativa on els socis no es preocupaven de res més que d'anar passant el temps, en venjança de què també el temps els anava passant a ells; quan de sobte, es remouen les quietes aigües que l'aiguatet llac i del seu silenci comencen a sortir-ne borolles de preocupació. Què és el que ha succeït per a una tal avinentesa? Poca cosa, que se'ls ha introduït entre ells algú que té altres preocupacions més serioses i profitoses que no pas passar l'estona amb discussions de mal gust o malmetre el temps jugant a la *brisca*, la *manilla* i el *set i mig*. Ara ja volen assabentar-se del que diu ACCIO COOPERATISTA, disputant-se els pocs exemplars que venen, perquè no n'hi ha per qui en vol. Durarà gaire aquest interès per al nostre setmanari? Tant debò que duri força.

Diuen que el que no pot segar espigola, i nosaltres, per no desmentir i fer bona la tal dita, quan podem segar espigolem, encara que sigui en e camp aliè. Per consegüent, en el si d'aquesta secció prometem —recordeu que el promet no fa pobre— donar-vos tot allò que propi o bé dels altres ens sembli adequat a la mateixa, per a què si esteu de *futris*, que diem els d'aquesta terra, us passi el mal humor, i per això mateix, si no podem fer-vos riure intentarem fer-vos somriure, i si això no ho logrem no serà pas per manca de bona voluntat per a aconseguir-ho, sinó d'aquella gràcia sorneguera que permet, tot rient, rient, de dir el que pensem i el que sentim.

LACONIC

El moment de la Veritat

Un dia o altre havia d'ésser que havia d'arribar aquest moment, més tard o més d'hora era esperat, i en aquest moment precis és quan es demostra amb tota la cruïra dels fets la veritat, la neta i crua veritat del valor de tota una auto-crítica del nostre moviment.

Han estat diversos i diverses les vegades que els nostres homes —jo entre ells— hem criticat, més ben dit, hem blasmat de certes activitats que s'han emprès les cooperatives, cregudes que aquelles activitats i aquelles despeses ocasionades eren una gran obra per al conjunt de tot el seu desenvolupament. Han estat diverses les vegades que des d'aquestes planes s'ha mirat d'encarrilar el conjunt del nostre moviment vers els camins reals i efectius que ha d'emprendre la Cooperació, però tot ha estat endebedat, malgrat tot, malgrat els consells, els exemples i les experiències d'uns i altres, les nostres entitats —sempre hi ha honroses excepcions— en termes generals han fet el sord a aquests consells, a aquests exemples i a aquestes experiències, i han emprès els camins més fàcils a la seva manera de copsar el nostre moviment. Els resultats són a la vista, molts dels cooperadors organitzats no saben encara el valor que representen com a consumidors i moltes de les entitats, encara avui, que ja han d'haver caigut totes les benes dels ulls de tothom, no saben que tenen una missió a accomplir de cara a la defensa del consumidor i de cara a una nova organització de la distribució de la riquesa.

Els defectes incials que havíem assenyalat alguna vegada s'han fet crònics i s'han lligat tant

a la pell de cooperadors i d'entitats, que malgrat els moments de prova que passem, no sembla pas veure's una decisió ferma d'esmenar la nostra trajectòria per tal de posar al nostre moviment sobre els rails d'un camí dreturer que l'emmenin vers la superació de totes les falles i en pocs moments el posin en situació de fer front a la situació actual amb totes les garanties de què pel camí de la superació es posarà al pla de poder executar les grans concepcions cooperatistes.

Som al moment de la veritat i cal demostrar que totes les nostres prediques no han estat fetes perquè sí. Som al moment de les veritats cruïres i netes i hem de tenir interès d'aprofitar els moments per tal de posar les nostres entitats en l'únic pla que haurien d'haver estat des del dia que les vàrem crear, de pla real i concret que han d'estar les associacions de consumidors. Som al moment de la veritat i cal que ens transformem, que ens treiem del damunt aquest pes mort dels prejudicis i de les males costums, i fem de les nostres entitats i de tot el nostre moviment la veritable associació lliure de consumidors amb uns conceptes clars i definits perquè tothom sàpiga el què és i significa una associació d'aquesta mena i els camins que ha de seguir i l'obra que ha de portar a cap.

Quantes coses porten fetes les cooperatives que ara al moment de la veritat no serveixen per a res! Quantes activitats han esmercat les nostres entitats en feines que de cara a l'emancipació del consumidor no han donat un resultat positiu! On fóra el nostre moviment si les nostres entitats a cada localitat per si, si tot el desenvolupament hagués anat encaminat a desvetllar l'interès del soci o no soci com a consumidor i posar-li als nassos tota una organització de distribució amb totes les garanties de pes, qualitat, preu i netedat! Però no ha estat així, quasi totes les entitats —menys aquelles excepcions que dèiem al principi— totes han patit del mateix mal, han deixat les seves funcions essencials per agafar-ne d'altres que ara en aquests moments de la veritat, quan nosaltres hauríem de demostrar que estem organitzats per a poder absorbir tota o quasi tota la distribució, en moltes coses els nostres organismes han de fer marxa enrera per no estar preparats i per haver-nos cuidat de tot, haver volgut passar per savis, sense cuidar-nos de posar el que és essencial en nosaltres, que són els llocs de distribució i l'organització dels mateixos a l'alcària de les necessitats i de cara a un futur immediat.

Al moment de la veritat no donem de si tot el que de nosaltres s'esperava, encara, però, som a temps de posar-nos en situació d'avantatge per tal que dintre d'aquest futur immediat tots els cooperadors trobem dins les nostres entitats aquesta emancipació econòmica per la qual han estat creades.

CANDID BOSCH

L'organització de la distribució

Res més confós ni més caòtic que l'organització actual de la distribució, si és que hom pot anomenar organització a l'actual estat de coses. Cadascú produeix sense poder seguir una direcció segura i permanent, cadascú ven com pot a una societat o a un comerciant isolat, rarament —en forma directa— a associacions de consumidors. No ha d'estranyar, per tant, que entre productors i consumidors, que es desconeixen els uns dels altres, s'interposi l'especulador que treu partit de la desorganització existent en la producció i en la distribució i s'aprofita de les oscil·lacions del mercat que ell mateix ha provocat d'una manera criminal, sense preocupar-se gens dels perjudicis que ocasionen.

El remei lògic a una situació semblant ja l'hem indicat: cal establir relacions directes i normals entre productors i consumidors, per mitjà de llurs respectives associacions. Cal que a l'organització dels productors correspongui una organització paral·lela dels consumidors: associacions locals, federacions locals, regionals i nacionals. Aquesta és la solució ideal, a la realització de la qual convé que uns i altres consagrin llurs esforços, a través de les organitzacions de què disposen. L'Estat ha d'ajudar-los en aquests esforços.

La venda dels productes agrícoles es fa, o bé en els mercats de cada país, o bé en el mercat internacional on els productes són canviats per altres productes agrícoles o industrials.

Es que pel que fa a la venda en els mercats nacionals disposem d'organitzacions de productors, ben preparades o que puguin ésser-ho fàcilment per a aquesta classe d'operacions? Si així és, caldrà induir-les a establir entre elles una unitat d'acció perquè procedeixen a l'organització de la venda dels productes de la terra. Si no és així, caldrà recórrer al cens i al referèndum de què parlàvem suara en tractar de l'organització de la producció: «Voleu que dintre del nostre mercat es procedeixi a organitzar la venda d'aquest o aquell altre producte?». Si la majoria respon afirmativament, l'Estat procedeix a fer efectiva aquesta organització que serà obligatòria per a tots els productors interessats. Es a dir, convocarà els productors per a la creació d'un comitè central auxiliar de comitès perifèrics (regionals i àdhuc municipals si així calgués) i els encomanarà una tasca complexa: regular l'afluència sobre el mercat nacional dels productes la venda dels quals s'intervi; establir els preus d'acord amb els organismes representants dels compradors; vigilar la producció perquè s'adapti, en quantitat i en qualitat, a les exigències del mercat; vigilar els lliuraments dels productes perquè no hi hagi abusos ni frauds. El comitè central serà periòdicament renovat: funcionarà sota el control de l'Estat, i tindrà al seu costat una comissió on seran representades totes les classes in-

teressades (productors, comerciants, consumidors), per a deliberar en els casos d'incidents i de conflictes.

En alguns països, i com a conseqüència de la crisi, la situació del mercat ha esdevingut tan embolicada, que l'organització de què acabem de parlar no arribaria pas a reeixir. Hi ha grans quantitats de productes per vendre, hi ha deutes i crèdits... En una paraula, cal la intervenció dels organismes superiors per a liquidar aquesta situació. L'Estat podrà, en aquest cas, encomanar al comitè central de productors de realitzar directament les operacions de compra —dintre dels límits imposats pels mitjans de què disposen l'Estat i el comitè central de productors— amb vistes a la venda a l'interior del país, a l'exterior, a la formació d'estoccs o a la desnaturalització. Això significa pèrdues majors, però és el tribut inevitable exigint per la crisi.

Pel que fa a les vendes en el mercat internacional, hom pot ésser tan contrari com es vulgui de la intervenció de l'Estat en el camp econòmic, però de cap manera no pot sostreure's a les conclusions lògiques que es desprenen de l'examen de la situació actual, extremadament crítica, del mercat internacional. Els canvis internacionals no poden ésser deixats a les mans de l'especulació. Si l'especulació seguia tenint les mans lliures, fóra inútil qualsevol esforç per a organitzar la producció i la distribució a l'interior dels països i en el món sencer. Recordi's sinó els resultats obtinguts per les organitzacions americanes de productors de blat (Canadà i Estats Units) que havien volgut organitzar la venda col·lectiva del seu producte en competència amb l'especulació. Fou un fracàs sorollós que ha significat la ruïna no sols de les organitzacions al·ludides, sinó àdhuc dels Bancs que els havien concedit els crèdits necessaris. Les exigències que comporta l'organització del mercat, la fixació dels preus, els pagaments, etc., creen la necessitat imperiosa que dintre de cada país l'Estat assumeixi el monopoli del comerç exterior. Aquesta és la conclusió a què han arribat diversos Estats, com per exemple Txecoslovàquia, en el cas dels cereals.

No hem pas de creure, però, que l'Estat hagi de convertir-se en comerciant. Ni disposa dels mitjans necessaris, ni els pot improvisar, ni desitgem que es carregui amb una tasca semblant. El que pot fer l'Estat és crear un organisme especial —on totes les classes interessades estiguin representades al costat de delegats dels ministeris competents— que s'encarregui, sota el seu control i amb els mitjans que se li facilitin, de les operacions de compra i venda en el mercat internacional. Millor si en el país ja existeix una organització dels productors i una dels consumidors; una i altra exerciran sobre l'acció d'aquella organització dels productors i una dels consumidors sentits. I millor encara si les organitzacions de productors i consumidors existeixen també en els països als quals cal adreçar-se per a les compres o vendes; les relacions entre organitzacions de productors i consumidors d'un costat i de l'altre de la frontera, facilitaran la tasca, creant, en el mercat internacional, relacions entre la producció i el consum, favorables a l'establiment d'un equilibri permanent.

(Del fascicle «Per una nova organització de la producció i de la distribució agrícoles», d'Olinde Gomà.)

Algunas indicaciones útiles para el hogar

Cómo se limpian los objetos oxidados

Para preservarlos del herrumbre u orín que ataca a los objetos metálicos, principalmente cuando están en lugares húmedos, se prepara una pasta muy sencilla compuesta de una parte de resina por seis partes u ocho de manteca de cerdo. La preparación se hace en caliente y agitando continuamente; luego se la deja enfriar. Para quitar esta capa cuando sea necesario se recurrirá a un lavado con bencina.

Hemos dicho que esta pasta es para preservar los metales del óxido; para limpiarlos se sumergen en una solución de cloruro de estaño; esta solución deberá estar casi saturada y los objetos permanecerán sumergidos en la solución veinticuatro horas.

Cuando se retiren las piezas del baño de cloruro de estaño, se enjuagarán en agua y después se lavarán con amoníaco; luego de esta operación hay que proceder a secar los objetos rápidamente.

Las piezas así tratadas parecen de plata; para devolverles su color normal, basta frotarlas. Con ayuda de alcohol y creta se obtiene el pulido necesario para dejar terminado el trabajo.

F. TOMAS

ECOP. — ROSSELLÓ, 84 — BARCELONA

GENERALIDADES

II

Es indudable que dentro del movimiento cooperador ha habido una deplorable escasez de elementos rectores, ya que en la casi totalidad de los casos, los mismos, y salvo algunas pocas y por lo mismo raras excepciones, se reclutaban dentro de la gran masa de consumidores manuales y no en los intelectuales o simplemente entre los integrantes de las llamadas profesiones liberales.

Uno de los elementos que a principios de siglo destacaban entre los elementos propagadores del cooperativismo era el abogado J. Salas Antón. Recordémosle en un mitin de propagación del ideal cooperativista coincidente con la celebración del Primero de Mayo, Fiesta del Trabajo. En verdad, que si bien su parlamento no fué una oración convincente, por lo menos fué apta para que nosotros los elementos juveniles que asistíamos al acto nos entusiasmáramos con las brillantes perspectivas que nos abría el para nosotros desconocido campo de la cooperación. Anhelosos como estábamos de conocer nuevos postulados de emancipación humana, no cayó la semilla en terreno baldío y estéril, sino que con el tiempo fructificó y dió excelentes y óptimos frutos.

Por lo demás, si de momento nos extrañó el que fuese un elemento de profesión liberal, la figura que en Cataluña destacaba en la propagación de nuestros postulados de la cooperación, luego se evaporó dicha antinomia al pasar el tiempo, conocer mejor las doctrinas de la cooperación y al mismo tiempo el medio ambiente en el que si no se inició, sí que a lo menos encontró el terreno abonado para su más completo desarrollo. Salas Antón se desplazó desde nuestra querida Barcelona a Londres, donde permaneció una serie de años desempeñando el cargo de Secretario de la Cámara de Comercio Española, por lo cual a más de familiarizarse con los problemas económicos, se adentró en el vasto campo de las ciencias sociológicas, que a más de estudiar los magnos problemas antedichos, en su origen y desarrollo, buscan las más probables y eficientes soluciones a los mismos. Así que no es de extrañar que nuestro hombre se entusiasme con las doctrinas de la cooperación y que una vez estudiadas con interés y convencido de sus magnas posibilidades adviniere un ferviente y consecuente propagador de las mismas.

No en balde es Inglaterra la cuna de la cooperación y en donde ha tomado más arraigo la extensa e intensa labor cooperadora. Qué tiene, pues, de particular que un hombre de sensibilidad despierta como era, del que nos venimos ocupando, se sumase a las grandes masas de la cooperación, si vislumbró en ellas la masa que con el tiempo serviría de base en la que cimentar el grandioso edificio de la cooperación, uno de los más señeros para la consecución de la emancipación de la humanidad, a cuya finalidad encaminan sus pasos con menor o mayor acierto todos los grandes movimientos de masas que conocemos a través de las páginas de la historia en que se ha debatido la doliente humanidad, desde los primeros albores de la misma en los confines del mundo actual.

GERMINAL CASALS

Problemas de actualidad

No hace muchos días, leímos un artículo en la Prensa barcelonesa denunciando un restaurant de lujo por los procedimientos que seguía, como en tiempos de la burguesía, el cual cobraba los cubiertos a un precio elevadísimo.

Cabe decir que no sólo era el de referencia en donde se alteraban los precios y las disposiciones dadas por el Gobierno, para que puedan comer como es debido los ciudadanos, sino que hay otros muchos que todavía están libres y hacen lo que les viene en gana, a pesar de la buena voluntad de los Inspectores, que por su celo desempeñan su cometido, pues por lo visto dichos restaurantes cuentan con todos los artículos necesarios para dar de comer a los que llevan don dinero en el bolsillo.

No me podrán negar los compañeros de la Gastronomía que ellos deben ser los más interesados en controlar los establecimientos de esta índole, a la vez que controlan los de tipo más modesto, pero ya que llega el momento de hablar de estos otros, he de decir que con la máxima voluntad y buena intención se han preocupado de instalar los llamados restaurantes populares tipos «A» y «B», los cuales establecen diferencias en los tiempos democráticos, y a la vez absorben todos los artículos que deberían ir racionados entre todos los ciudadanos barceloneses.

Pondremos por ejemplo el sistema que rige en un restaurant de tipo «B», correspondiente al ticket de 5 pesetas, y no discutamos la ración que le esté impuesta, por la vida anómala que atraviesamos, pero sí haré resaltar que una familia obrera, compuesta de seis personas, no puede vivir en menos de 60 pesetas diarias, sólo para comer y cenar, sin contar con el desayuno. ¿Podrían decirnos, quien pueda y deba, si hay obreros que las ganan, pues para subsistir esto no se necesitan comentarios? ¡Ah! Y no debemos olvidar que muchos se pasan la hora de comer buscando el lugar en donde mejor menú encuentran, haciendo las colas correspondientes

en cada comedor. ¡No debemos olvidar que es el tiempo de las colas!

En los comedores populares estamos cansados de ver las pizarras en la calle anunciando el arroz, los suculentos garbanzos, las judías, los huevos, el bacalao, patatas, carne y pastas para sopa, etc., etc. ¿Podrían decirnos los que rigen los designios del pueblo, si es que sólo tienen derecho a vivir holgadamente los «gourmands» que controla el monopolio de la Gastronomía? Yo creo que no, y a mi entender así compartirán la mayoría de los barceloneses. ¿No sería más humano el reparto equitativo semanal de estos artículos tan necesarios a todos los ciudadanos del pueblo? Esto podría determinar una buena orientación para una economía verdad, si los sindicatos pusieran de su parte todo el esfuerzo necesario para hacer cumplir las órdenes reglamentadas por el Gobierno, si el Consejo de la Cooperación y la Federación de Cooperativas trabajara con ahínco para la defensa de sus asociados con miras a una buena estructuración de las nuevas cooperativas, y, además, si las autoridades fijaran su atención para el incremento bien ordenado de las mercaderías que se reciben de todos los países para que no llegue en manos de algunos desaprensivos que comercian con lo que al pueblo corresponde.

Una vez distribuidos estos artículos tan necesarios para todos, el sobrante podría ser entregado a los comedores populares para sobrealimentar a los ciudadanos que les sobran las cinco pesetas en el bolsillo.

Es necesario procurar la vigilancia estricta de una infinidad de locales cerrados que antes estaban para la venta pública, y hoy se ven provistos del famoso leterrito «Cerrado por falta de género». Es imprescindible averiguar la veracidad de este hecho en la debida forma, pues muchos de los cuales se les podría considerar como desafectos al régimen.

Si así se procede, nos haremos dignos de los momentos que vivimos.